

hindres eller standses ikke derved, da der ikke kræves nogen Tilladelse fra Politivrighedens Side hertil, og det heller ikke foreskrives, at en vis selv nok saa kort Tid skal forløbe mellem hiint Exemplars Afgivelse til Politivrigheden og Uddeelingen af de øvrige Exemplarer, hvorimod disse kunne uddeles og forhandles i umiddelbar Fortsættelse af hiint Exemplars Aflevering til Politivrigheden, kun ikke forinden dette er skeet. Ligesom en saadan Aflevering var paabuden ved Frdg. af 27. Septbr. 1799 s. 26, saaledes finder den ogsaa Sted i andre Lande, hvor Censur er aldeles affaftet. Derimod er det ikke fundet nødvendigt at paabyde nogen saadan Aflevering af et Exemplar af de udenlandske i det danske Sprog trykte Skrifter, der komme til Forhandling eller Uddeeling her i Riget, som var foreskrevet ved Nr. 10 i den ved Cancelli-Placat af 25de Februar 1837 bekendtgjorte kongelige Resolution af 4de Decbr. 1799, og ligeledes foreslaaet det i Ständerforsamlingen i 1844 forelagte Udkast til en Anordning angaaende Trykkesfriheden s. 55. Endelig kan det heller ikke henregnes til forebyggende Forholdsregler, at det Offentlige kan, hvor et Skrift paatales formædelt dets strafværdige Indhold, standse dets videre Udbredelse ved at tage de endnu ikke afhændede Exemplarer af samme i Bevaring til Sagens Afgjørelse. Det vilde være modsigende, at det Offentlige skulde taale, at Skrifter, der gaae ud paa at opfordre til Forbrydelser maaskee af den groveste Art, eller som kunne anstifte uoprettelig Skade, s. Ex. Bærker af usædeligt Indhold, fik en fortsat Udbredelse, uagtet Bedkommende er dragen til Ansvar for samme ved Domstolene. Der gjælder i saa Henseende ikke Andet om Presseforbrydelser end om alle andre Forbrydelser, at det Offentlige maa være berettiget til, naar der institueres Tiltale for en Forbrydelse, at træffe de fornødne Foranstaltninger til, at Forbrydelsen ikke skal kunne fortsættes, og i dette Diemed, om fornødent gjøres, bemægtige sig Forbrydelsens Gjenstand, indtil det ved Dom afgjøres, om en Forbrydelse er begaaet eller ikke. Lovbudet om, at de, som have saadanne Skrifter til Forhandling, Uddeeling, eller have dem henliggende til Gjennemlæsning paa

offentlige Steder, ere pligtige, efter derom udgaaet offentlig Advarsel, at aflevere dem til Politivrigheden, maa naturligvis søges overholdt ved en passende Straffebestemmelse. At det Offentlige ligeledes, naar det paa anden Maade maatte komme til Kundskab om, at der forberedes formelige Forbrydelser ved Hjælp af Pressen, s. Ex. Opfordringer til Opstand imod Kongen eller andre statsforræderiske Handlinger, maa ved de almindelige Midler, der i saadanne Tilfælde staae til dets Raadighed, kunne standse deslige forbryderiske Foretagender, forstaaer sig af sig selv, men herom behøver den paataente Lov ikke at indeholde Noget, da dette kun er en Anvendelse af Statsmagtens almindelige Myndighed.

En Hovedgrundsaetning i den nye Lov om Værn imod Pressemisbrug har man troet at burde være, at ordentligviis kun een Person kaldes til Ansvar for det lovstridige Skrifts Indhold. Det er i denne Henseende, i Uighed med hvad andre nyere Trykkesfrihedslove fastsætte, bestemt, at Ansvaret for et Skrifts Indhold først og nærmest paahviler Forfatteren, dernæst Udgiveren eller Redacturen, derpaa Forlæggeren eller Den, hos hvem Skriftet er udkommet i Commission, derefter Bogtrykkeren, og endeligen Forhandleren af samme. Saalænge En af de i denne Folgeorden førstnævnte Personer kan drages til Ansvar, bliver Ingen af de efterfølgende at tiltale, hvorimod der, naar Touren kommer til disse, intet videre Beviis behøves at føres for deres Straffskyld, da de ligefrem ere ansvarlige for Skriftets Indhold, naar nogen af de førstnævnte Personer ikke med Nytte kunne søges.

Ligesom iøvrigt Ingen betragtes som Forfatter, Udgiver eller Redacteur, Forlægger eller Commissionshandler, der ikke paa Skriftet er anført som saadan, da al Betyggelse vilde bortfalde, saafremt de efterfølgende Personer kunde, naar der blev Spørgsmaal om Skriftets Paataale, lade Andre træde frem som Forfattere, Udgivere eller Forlæggere af Skriftet, uagtet de ikke tidligere være nævnte som saadanne, saaledes kan Ansvar for et lovstridigt Skrifts Indhold overhovedet kun paahvile Den, der idetmindste er 18 Aar gam-